

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF
Felelős szerkesztő: Gara Imre

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon: 424—981

GAZÁN KELLEMES karácsonyi ajándékot küldött egyik előkelő lapunk a karácsonyi számában. A cikk kitünő írója az iparos életről, az iparos jövőről, az iparosrendről, az iparostársadalom nemzeti értékéről beszél és mintha csak mi irtuk volna: a nemes céhszellemet állítja a magyar iparosság elé. Nem vesszük több évtizedes törekvésünk dieséretének, hisz mi régen tudjuk, hogy ennek a nagyszerű társadalmi rétegnek a nemes céhszellem kiépített történelmi értéke, ma is minden igazi iparosban élő és dolgozó történelmi öröksége. Ha valaki tudja az értékét, akkor mi tudjuk igazán. A céhbeliség szint, diszt, előkelőséget és megbízhatóságot jelent. Így él a nagyközönség tudatában is. Miért? Mert ez tekintélyt, szakmai tudást, rendezett vagyoni viszonyból eredő polgári biztonságot takar és valami belső erőt, szervezetséget, valami láthatatlan összetartozandóságot Gyergyószentmiklóstól Sopronig és szerte az ország legkisebb falujáig. A céh és az iparos összenőtt fogalom. Bizonyos, hogy a céh szó értékét, varázsát az iparosság legkiválóbbjai szerezték meg, de óvó gonddal védtek is a betolakodó, gyenge minőségű kontárok hada ellen. Így kell ezt ma is. A céhbeliségnek ára volt, próbája volt. Azt szakmai remekléshez és kimagasló polgári erényekhez köthették. Világos, hogy így a polgári társadalom legkiválóbbjait tudhatták magukénak. Erről Mátyás királytól Széchenyig és Kossuthig az oklevelek és annáleszek ezrei beszélnek. Igen helyesen állapítja meg a cikk azt is, hogy céhrendszer — bár nagyszerű szervezet volt a maga idejében — ma mint rendszer, nem állhat meg. Nem, természetesen, hogy nem, de hiszen nem is halott rendszer visszarángatásáról van szó. A céh, de az egész céhélet lelke a **CÉHSZELLEME** volt, az a nemes, emelkedett szakmai, társadalmi és kulturális lelkület, ami az iparost iparossá tette. Az, ami a polgárság első vonalába emelte, az, ami nemcsak megkülönböztette, de egyenesen különbbé tette.

A z épülő új magyar életünk a céhszellemű iparost, kereskedőt, a minőségi embert, az ideális polgárt keresi és akarja. Ezért a polgári ideálért indul ma rohamra az iskola, az irodalom, az újság, a színház, a művészetek és minden-minden, ami nevel, ami beleszóllhat ebbe a nemes küzdelembe. Küzdelem ez a létért, az életért, a tisztább, igazabb, szebb, emberibb, magyarabb életért. És ebben a küzdelemben talán a legelőkelőbb helyen a Legényegyletek, az új-nemesi életközösség fellegrvárai állnak. Ezt ma már — igazán minden hírverés nélkül — az új szellemben dolgozók mindegyike elismeri. Elismeri és tudja, de egyben várja az új-nemesek ezreit, tiszteit. Várja azt az ipari kereskedőt, polgári elitgárdát, akikről mindig beszélünk, várja azokat, akik az ellenség által megszállva tartott gazdasági erődöket megrohamozzák és elfoglalják, becsülettel felkészülve a tudás, a vállalkozás, a kitartás fegyvereivel. Várja az egyleti neveltek sokaságát, várja, mert eljött az idő! Most látszik meg aztán az egyleti nevelő munka eredménye. Most látszik meg, ki végezte el igazán, becsületesen a dolgát.

E lnők urak, dekáan urak, tanonciskolai tanár urak, minden rendű és rangú urak, akiknek közülük volt az őrségváltás katonáihoz, tisztjeihez . . . most vizsgálunk, most kapjuk meg a minősítésünket . . . Most az új magyar élet minősít!

Minőségi embert!

SZÉCHENYI mondja: „Nem mennyiség, hanem minőség a szellemi erőnek a sarkallata és eszerint éppen nem azért forog veszélyben magyar létünk, mert kevesen vagyunk, hanem, mert súlyunk oly parányi. Az a jámbor óhaj, hogy bár szebbülne meg az emberi faj mind testi, mind lelki tekintetben — fabatkát sem ér, ha ez az óhajtatás csupán csak áhítatosság és egkekbe küldött fohász marad.“ Való igaz! És nemcsak elméleti igazság, hanem kivétel nem tűrő történelmi és társadalmi tapasztalat is. Az emberiségnek, vagy egy-egy csoportjának, nemzetének lelkén mindenhol és minden korban a legkiválóbb réteg, a legjobb minőség uralkodott. Addig, amíg nem jött egy lángelme, az elképzelhető legjobb minőséggel, amely minden középszerű erőt, közép-szerű jót maga alá gyűrt, legyőzött. Ez a lángelme világította be aztán korát messze sugárzó fényvel, dicsőséggel.

A tudományok arra valók, hogy gyakorlati eredmények elérését tegyék lehetővé. Ezek az eredmények teszik türethetőbbé, elviselhetőbbé a materiális életet itt a „siralmak völgyében“. De a Minőség Igazi Embere többet tesz, mert méltóvá, emberivé teszi az életet a mennyei szférákból lelopott szépségek, igazságok szétosztásával. A minőségi ember születik, vagy azaz nevelődik. Neveljünk, jajj neveljünk minőségi embereket! Vagy nevelünk, vagy elpusztulunk. Válassz Testvér!

ARANY, TE BUVÓS SZÓ! Népek, kultúrák építője és pusztítója, az ördög játékszere, az ember végzete, búcsuzunk tőled.

Nagy úr voltál. . . nagy úr! Érczredék óta vallásos tisztelet vett körül, jelkép voltál, és mindennek az értékét hozzád mérték. Rád épült fel a közgazdasági élet, az egyes ember üzlete, országok háztartása és maga a pénz!

Ott táncolta előtted a világ förgötes haláltáncát és öltötte vigyorgó Moloch-tested hideg gyomrába milliók párolgó vérért, a földkerekség minden verejtékét. Tiéd volt az élet trónja, az Életé, amely csak kettőt ismert: vért és aranyat.

Ma új eszmék, új gondolatok, új irányelvek lépnek az élet porondjára. És ezek alaposan megtépték az arany tekintélyét. A nagyhatalmak egymással harcban eddig nagyon szomorú fejtűt fejtettek az arany hatalmával akarta az egyik állam a másik gazdasági erejét megtörni. A fasiszta Olaszország volt az első, amely áttért a gazdasági önellátásra, és az arany szerepét számításából bizonyos fokig kikapcsolta. A nemzetiszocialista Németország pedig kimondta, hogy a beföldi munkapiacra a munkának a munka és anyagnak az anyag az ellenértéke!

Igy lépett előtérbe az arany mellett a munka és az értéke.

Az arany természetrajzához tartozik, hogy háború idején vagy bizonytalan viszonyok között igyekszik biztos helyre menekülni. Ezért vándorol az utóbi időben egyre nagyobb mértékben Amerikába. Ez év közepén 19,2 milliárd dollár értékű arany volt már az Új Világban. Azóta is egyre szállítják úgy, hogy az Egyesült Államokban ma a világ 26,7 milliárd dollár értékű aranykészletének kb. háromnegyed részét halmozták fel. (1934-ben a világ aranyának csak egyharmad részét őrizték az amerikaiak).

Nem érdemes élni...

(Levél egy Napsugárkának)

IGY KEZDŐDÖTT egy Napsugárka szomorú kis levele. „Az Új Nemességhez menekülök, mert ott szívet találtam eddig is” — írja és csalódott reményei végéig még egy mondatra zárja: „... olyan mindegy, hogy most egy álommal több, vagy kevesebb omlik beunem össze. . . hadd legyek még szegényebb.”

Édes kis Napsugárka! A Maga 22 évében tudom, sok csalódás, sok lemondás, de ne tagadja, sok öröm is volt. Entőlem most ne sajnálkozást, vagy vigasztalást várjon. Nem, én Magát sokkal többre becslöm. Azon sem szabad töprengenünk, hogy megérdemeljük-e a mai idők sok szenvedését. Itt talán most csalódás éri, mert én azt mondom, igen meg! Kell, kell ez a szenvedés, kell, hogy különb, jobb, nemesebb ember legyünk. Új korszak felé masírozunk, új embernek kell lennünk. Ez a váltásdjid a jövőért. Ez a tisztulás ára!

Aztán meg minden szerencsétlenség kisebb, minden kereszt könnyebb attól a pillanattól fogva, ha belátjuk, hogy számunkra senki sem tett kötelező ígéretet a boldogságra. . . nem, azt csak ajándékba kapjuk, de előbb meg kell érdemelnünk munkával, töredéssel, és meg kell hálálni sok-sok jóssággal. Látja, ez sokak előtt nem kapós életszemlélet. Levelemből vettem ki, hogy Maga előtt sem. Dehát csak kapni és semmit sem adni, mégsem úri dolog. Nem Napsugárka, egy úri lélek mindeért megfizet. És így szép ez! Így van ez jól!

Lehet, hogy nem kaptunk meg — talán sohasem kapunk meg — mindent, amire vágyunk. . . lehet, de legalább fejlesztettük önmagunkat — hiszen a szeretet, a másokkal együttműködés a lélek egyetlen nevelőiskolája. Tulajdon szenvedésünk megvalósulatlan álmaink, füstbe ment reményünk, lefört nagyravágyásunk. . . igen, ezek a lépcsők, az egyéni tökéletesedés felé, az így kialakult egyéni lélek tud igazán szociális léleké, az embereket megértő, szerető, a világot magához ölelő szociális emberré lenni. És ma ez kell a legjobban.

Hogy érdemes-e élni... ezt kérdezte kis Napsugárka. Erre határozott igennel felelhetek csak! Érdemes élni, ha másért nem, azért,

mert minden évben van karácsonyeste, van tavasz, van hűsvét, van lélekfeltámadás. . . Érdemes élni, mert itt vannak a gyerekek, akiket nekünk kell a karunkra venni és betakarni, nemcsak a kis ágyacskáiban, de a szívüket is betakarni árnyak, gondok, fagyok elől. . . Próbálta-e már? Igen, a más gyereket szeretni, úgy igazán, a nemes lélek nagy, nagy magaslata ám. . .

Érdemes élni, mert a társaságunkban és szerte az életben annyi elesett, megbotlott, mélyre-bukott ember van, akik mind-mind a mi segítő, baráti kezinkre várnak. . . óh talán ezek számára törte fel, ugarolta meg az Isten a kiválasztottjai lelkét, a Magáét is! — hogy ezeknek legyen igazszívű istápolójuk. Ezek naponta, a nap minden órájában Istenhez fohászodva szabadítót kérnek. . . és az Ur általunk hajlik le hozzájuk. . . És boldogok, ezerszer boldogok az igazi küldöttek!

Aztán érdemes élni, mert még annyi szép van, amit nem láttunk. Gazdag városok, gyönyörű tájak, amiket mind meg lehet, meg kell nézni. . . annyi szép muzsika, amit még nem hallottunk. . . annyi könyv, amit még nem olvastunk. . . annyi vágy, ami még nem teljesült. . . Kedves emberek. . . fel szabadult vidám percek, boldog esték, szívből jövő vidám kacagások. . . ezek mind-mind várnak ránk. . . ügylehet az első fordulónál.

Nem az az életművész, aki szemfényvesztő módon keresi és költi el a pénzét, aki raffinált élvezetekben akarja megtalálni a változatosságot, hanem aki minden helyen és minden helyzetben állja a sarat, nem fél, nem kishitű, nem spópnodik, hanem az egészséges lélek szívósságával és törhetetlenségével hirdeti: „Lesz ez még jobban is. Sikerüljön! fog, mert akarom, hogy sikerüljön!” És tesz, tesz, tesz. . . hogy sikerüljön. Hisz az élet olyan gazdag, olyan bőkezű! Csak éppen Maga essen el az ajándékaitól?

Szép az élet, a küzdelmes, nehéz élet. . . szép kis Napsugárka, és bármit hoz a sorsa, soha ne felejtessen el élni!

Szeretettel köszönti és mindig Maga mellett áll

az Új Nemesség.

Falusi legenda

— A kezekről —

Irta: TERJEKI LÁSZLÓ.

Méne Jézus toronyirányba;
Felére egy dombra.
A domb árnyékában pihent a falu.
A hold ezüst-köntössel betakarta
a házakat.
Bétakarta az alvó parasztokat.
És odajövéen a Gonosz lélek, mon-
dái:

— Ime, találkozott útunk!

Mivel ő is odaigyekezett.

A Megváltó kezében ott volt leg-
késebb érdemjegye, a fenyőből
ácsolt fakereszt.

A Sátán kezében dorong vala.

Az erdőben vágta, odafent az írtás
szélén.

Amilyen szerszám ödöklésre való.
Ekkor szóla Jézus a Gonosz lélek-
hez:

— Miért jöttél ide, szülője minden
rossznak?

Felelé neki a Gonosz lélek:

— Természetem, hogy rosszat hoz-
zak. Mert az én kezembe csak olyan
adatik, ami rosszra való.

Mondá ekkor Jézus:

— Nem a kezezen múlik!

Gúnyoros kacagás lón a válasz.

Ettől a kacagástól esipőssé vált a
szellő a békés magyar rónák felett.
A Gonosz tovább beszélt.

— Mert, vaj, ha az én kezembe is
kereszt adatnék, vajjon nem len-
nék-e jó?! És a tiédbe pedig eme do-
rong?

Felelé neki Jézus:

Cseréljünk!

És méne a Gonosz Lélek, kezé-
ben a kereszttel, hogy most az
egyszer ellenére cselekedjék, mint
ami lényege.

Ahogy beére a faluba, a kocsmá-
bul világosság szűrődik az utcára.

Bent duhaj legények ittak, hosszú
asztal mellett.

S hosszú asztal mellett összeszólal-
koztak.

Vetélytársak átkos indulatját éb-
resztette fel az ital.

A Gonosz Lélek odatette a keresz-
tet a kocsmajátóba, hogyha majd a
legények kijönnének, meglássák azt,

és szelidségben fogva megenyhül-
jenek, megenyhüljenek s imádkoz-
zanak.

Bent az olajmécses gyér világa
mellett egyre hevesebb lett a szó,
mignem az egyik legény eszmája
szárából bieskát rántott elő.

A másik kiugrott a gyilok elől a
kocsmának ajtaján, majd a keze-
ügyébe kerülő fakeresztel, nem lát-
va a sötétben formáját, úgy ütötte
főbe amazt, hogy a vér menten el-
öntötte.

Harmadnap eltemették a legényt
a faluban.

A bűnös pedig elbujdosott az er-
dőségekre, úttalan-útakon járt,
hogy elkerülje a vármegye büntető
kezét.

Nem tellett belé két hét, a komi-
száros legényei rája akadtak és a
faluvégi dombon, magas bitófára
felfüggesztették őt.

Jézus pedig méne a doronggal
a vadherés pusztára, arrafelé,
ahol pacsirták dalolnak.

És elrejté a dorongot a kákás rét-
szegélyen.

Másnap, delelő időben, a vén ju-
hász fiatal bojtárja ráakadt a sú-
lyos fadorongra.

Igen megörüle neki és mivel
ügyeskező vala, gyöngyháznyelű
kis késével farigcsálni kezdte.

Ugy faragta össze, ahogy együ-
gyű lélke a formát diktálta. Így lett
a dorongból kereszt.

Este, mikor a nap már csak fél-
szemmel kukvakált vissza a nyugá-
ti szegélyről, a kis kereszt előtt, a
karám oromzatán vagy, és amely a Go-
nosz Lélek dorongjából készítettett
— ott mondják el kalaplevéve,
hogy:

Azon naptól kezdve minden har-
matos reggelen a vén juhász,
meg a vén juhász fiatal bojtárja, a
kis kereszt előtt, mely a karám
oromzatán vagy, és amely a Go-
nosz Lélek dorongjából készítettett
— ott mondják el kalaplevéve,
hogy:

— Az Ur angyala köszönté Szűz
Máriát!

AZ ARANYNAK Amerikába va-
ló tódulását a világháború in-
ditotta el, amikor az európai orszá-
gok számára hadianyagot és sok
más fontos nyersanyagot szállítot-
tak.

Itt áll tehát a földkerekség két
része: az egyik oldalon sok az arany,
a másik oldalon kevés. S míg Euró-
pa mostani irányító népei: Német-
ország és Olaszország arany nél-
kül építik fel és tartják egyensúly-
ban közgazdasági életüket, addig
ennek a csásos fémnek a tulajdo-
nosa, Amerika éppen azért, mert az
arany legnagyobb részének a birto-
kában van, nagy kérdések elé kerül.
Az arany ugyanis csak addig lehet
nemzetközi fizetőeszköz, amíg mind
a két fél rendelkezik vele.

De Amerikában is felvetették már
a kérdést, hogy kivel akarnak arany-
alapon kereskedni, ha minden arany
az ő zsebukban van.

Igen, a bálványozott arany ma sors-
fordulót él át. És mi tanui és
részesei vagyunk ennek a történelmi
változásnak, amely bizonyára határ-
lő a világ közgazdasági történelmé-
ben. Eszembe jut egy mese. Az egy-
szerű ember olyan hatalmat kapott,
hogy minden arannyá változott a
kezében. De nagy baj lett ám belőle.
Mikor evett, mikor ivott, arannyá
lett a kenyere, a víze, mindene.
És aranytól körülvéve, az éhhálál-
al küzdve könyörgött a tündérhez,
vegye vissza aranycsináló hatal-
mát.

Bizony az arany fénye nem sokáig
szédíti már a könnyen szé-
dülő embereket. Nem emel már
egyeseket a pazarló jólét csábító
fényébe és nem tud már milliókat
taszítani a nyomor sötét mélységé-
be. Megszűnt a varázslat. Nem le-
szünk már rabszolgáid! Az új élet
aranya a munka és legnagyobb
földi kincse a munkájában nemzetét
szolgáló dolgozó ember.

És ez az igazi Testvér! A boldog és
boldogulni tudó dolgozó magyar em-
ber a nemzet legnagyobb kincse.

*Gyarló emberek vagyunk és ki megné mondani közülnk,
hogy egyetlenegyszer sem raskadt le a keresztje
alatt... és egyszer se mondta ki a nagy gólgotai szava-
kat: Istenem... Istenem! Mért hagytál el engem?...*

Technika és tudomány

A növekedés rejtélye

CSODALATOS diadalokat arat az ember nap-nap után a Természetben. Hegyeket rombol, hogy hozzáférhessen a belsejünkben őrzött ásványi kincsekhez. Gátak közé szorítja a rohanó folyót, lecsapolja a gyilkos levegőjű mocsarakat, teremni kényszeríti a terméketlen földeket. Megküzd az elemekkel, útát tör, vasutat húz járhatatlan hegyek között, forróvívi őserődökben. Uszó városok szántják a tengereket, a repülőgépek olyan viharokkal birkoznak, amelyek elől biztos fészkek menekülnek a leghatalmasabb madarak is. A fizika, a kémia diadalmasan nyomulnak előre az anyag legrejtettebb titkai felé. A vegykonyhákban új, csodálatos gyógyszerek születnek. Az orvos egyre győzelmesebb harcot folytat az örök ellenséggel, a Nagy Kaszással. Vereség, csapás sokszor éri a Kutató Embert ezekben a küzdelmekben, de azért töretlenül, olthatatlan prométheusi tüzzel tör előre a haladás útján. Egy úton azonban még ma is csak lassú, akadozó az előrelépés. Talán nem is esoda, hiszen ez az út a Mindenség legnagyobb rejtélyének feltárása, az élet titkához vezet. Az élő szervezettel összefüggő tudásterület hatalmas és gazdag eredményekkel bővült az utóbbi évtizedek során. De az élet lényegéhez, mibenlétéhez még ma sem jutottak közelebb a természetbuvárok egy jöttányival sem. Mi az élet voltaképpen? Erre a kérdésre éppúgy hiányzik még a felelet, mint ahogy nem értjük teljes egészében az élet számos kisértő mozzanatát, így a növekedést sem. Könyvtárakra rugó irodalom keletkezett és a természetszemlélet mondhatatlan átalakulása sarjadt abból, hogy Róbert Hooke angol fizikus 1665-ben, egy kezdetleges nagyítón keresztül először veszi észre, hogy a parafadugó anyagát a lépre emlékeztető, parányi kamrácskák megszámlálhatatlan sokasága alkotja. Így fedezte fel a tudomány a sejtet, minden élő szervezet alap-elemét és építőkövét. Sejtből van a láthatatlan bacillustól, a legalsóbbrendű szervezetektől kezdve a természet koronájáig minden élőlény. Ebben az apró, élő lüktető anyagsejtpben rejtekezik a felelet minden kérdésre, amit étellel és halállal szemben szegez a kutató elme. Úgyeszkész tudomány készíthet akár-

minő növényből olyan kevényt met-szetet, amelyen göreső alatt tanulmányozhatjuk a növényi szövet sejt szerkezetét. A roppant erejű nagyítólencsék világosan mutatják a sejteket, mintegy védőbástyaként övező sejtfalat s ezen belül egy szemesés-kocsonyás tömeget, a protoplazmát. Ez a titokzatos életanyag maga is többé-kevésbé bonyolult szerkezetű. Legfontosabb része azonban kétségtelenül a sejtmag, a sejt életének a középpontja. A magfestéket mohón felszívó részei, a festéktestecskék, vagy kromoszómák, az átöröklés nagy titkának hordozói. Látható azonkívül a mag közelében egy parányi pontocska, amely körül finom sugarak indulnak szét minden irányban. Ez a sugaras testecske, vagy centroszóma. Ilyen feltehető házagos leírás semmiképpen sem tükrözteti vissza azt a végtelenül finom és bonyolított szerkezetet, amit sejtek nevezünk. Oldalak kellene, akár csak hozzávetőlegesen hű tudományos leírásához. De nem is ez volt a célom. Mármost nézzük hogyan nő tovább, hogyan terjeszkedik a sejtrendszer? Mindenfajta élőlénynél úgy, hogy a sejt kettészlik, minden része kettéválk s a két fél teljesen önálló, új sejté alakul. Ezek a fejlődés bizonyos fokán újból megosztódnak, — s így folytatódik a játék, megismétlődve a sejtek százezeivel és millióival. Az eredmény: a testszövet nő, terjed, gyarapodik. Az életbuvár avatott szemének elegendő egyetlen pillantás a mikroszkópon át, hogy a sejt részeinek alakjából és helyzetéből megmondja, milyen állapotban van az osztódás folyamata. Hanem ezzel csak jelenségeket figyel meg, a göreső semmit sem árul el azokból a rejtélyes hatókokból, amelyek a mélyben munkálva, idézik elő a sejt osztódását és a sejtekből álló szövet, szervezet és az egyén növekedését. Az utóbbi időkben azonban a növeke-

désnek nem egy olyan fontos hatótényezőjét ismertük meg, amelynek létezését nem is sejtettük. Ma már tisztában vagyunk vele, milyen jelentős az auxin a növényi szervezet növekedésében. Az állatiában pedig azok a különös hatóanyagok, amelyeket vitaminoknak és hormonoknak nevez a tudomány. Az agyfűggelék mirigy növekedést szabályozó hormonja éppoly életbevágó a serdülő lény fejlődésében, mint ahogy táplálkozásunknak lényeges kelléke az A vitamin, melynek hiánya, mint az állatkísérletek igazolják, gátolja a növekedést. És ki tudja, még milyen más, eddig felderíthetetlen tényezők szabályosan összehangolt működése szükséges ahhoz, hogy a szervezet — akár növény, akár állat — első sejtjének osztódásától kezdve, teljes szabályossággal növekedjék tovább a testi kiteljesülés természetadta határáig. Talán a lankadatlan kutatás tovább, még mélyebbre hatol a növekedés mechanizmusába, bár a kulisszák mögött dolgozó legvégső okot majd csak akkor értjük meg teljesen, ha megtudjuk, hogyan jött létre és mi az élet.

De ezek a Teremtő legbensőbb, legfélteveörtöttebb titkai. Ad olykor a titkok legmélyére pillantó lángelméket, ad, de csak azért, hogy a folyton tökéletesedő, kutató elme az Ő világot átfogó, döbbenetes hatalmát megérezze, félje és tisztelje. Az örök Isten lelke lebeg a világ felett.

Még egy-két magyarázó sort adok a cikkhez. Auxin a növények hozszzanti növekedésében fontos szerves sav. A vitaminokat novemberi cikkemben ismerttettem. Keressétek elő. A hormonokat a belső elválasztó u. n. szekráción mirigyek termelik. Ilyen mirigyek: a tobozmirigy, az agyfűggelék, pajzsmirigy, csecsemőmirigy (thymus), fehérmáj (pankréasz), a mellékvese, a szexuális mirigyek, a here, a petefészkek. Tehát ezek termelik a hormonokat, amelyek a vérbe kerülve a test egész életfolyamatát szabályozzák. A közséigi orvos urakat, akik tudunkkal az Egyletek kedves barátai, ha szeretettel és illő tisztelettel felkéríték, szívesen sietnek egy-két szép előadással komoly érdeklődést kielégítésére. Ez nektek nem luxus. Ez ma, kell! Kérjétek fel, hisz méretetlenül gazdagodtok vele.

MINDENKI, AKI AZ ÉLETBEN BOLDOGULT ÉS ELŐREJUTOTT, ÖNMAGABÓL MERITETTE A CSELEKVŐ ERŐT. IGEN, ÖNMAGUNKBAN VAN A CSODA-FORRÁS, AMELY VISSZAADHATJA SZERENCSENKET, LELKÜNK SZERESÉGÉT, AZ ÉLET BOLDOGSÁGÁT.

A nemzeti munkaállam felé

RAJNISS FERENC DR.

országgyűlési képviselő, az Új Magyarország főmunkatársa.

IV.

Ez a rablógazdálkodás 1867 és 1940 között fejlődött ki. Lényege az volt, hogy óriási kamatra drága kölcsönért dolgoztak és a végeredmény a nyomorúság. Az 50 éves magyar kapitalizmus uralma közben az volt az érzésünk, hogy ez nem a magyar ember gondolkozásának megfelelő és ha megbukik, jobb lesz a magyar emberek dolga. Magyarország 1867-től kezdve ment lefelé a nyomorúság lépcsőjén, mert a technikai munkarendben a technikai fejlődés idegen pénzzel történt. Rótschild úr adta a pénzt. Ezért nálunk a nagyipar és a kisipar között egy becsületes középipar soha se fejlődhetett ki. Az ország 200 gyár és 4 bank kezébe került, tehát a legnagyobb kisiparosnak a középipari keretekhez való fejlődése nem volt lehetséges.

A Magyar Általános Kőszénbánya megalakulása óta háromszázötven millió osztalékot fizetett. De csak az igazgatósági tag uraknak, 48 milliót csak igazgatósági tagsági díjakból fizetett és befektetések címen 604 millió pengőt könyvelt el. A Salgótarjáninál szóról-szóra ez a helyzet. Őket a magyar föld, a magyar vér élteti és mi elsoványunk. Alattomban dolgoznak és titkos hálozatuk úgy szívja el a magyar gazdasági élet erejét, mint a fagyöngy a fa nedveit: élőködik rajta, de gyümölcsöt nem terem. Ez a fagyöngy a magyar fán nem a miénk.

900 ezer zsidót tettünk középosztálybeli emberré. Tehát két középosztályt. Ezzel kell szembeszállnunk, megverekednünk és elszenvednünk a legsúlyosabb rágalmakat, amelyek ennek védelmében hangzottak el.

A kapitalizmusnak ebben a korszakában nemcsak egyének oszlottak szét egy gazdag és egy proletár rétegre, hanem a középosztály is proletárrá süllyedt. Ez az elproletarizálás nemcsak az ország határain belül történt, de országok között is. Voltak gazdag demokrata országok, mint Anglia, Amerika, Franciaország és kialakultak a proletár államok, kimondottan szegény államok, mint Németország, Olaszország és Japán.

Ma a kapitalizmus ellen nemcsak egy kis réteg harcol, hanem harcolnak országok is. Rendezni akarják a világ javait országokon belül és az országok között is. Azt akarják,

hogy mindenki, aki dolgozni tud, dolgozhasson is és a munkája révén igazságos kenyeret tudjon magának biztosítani.

A munkarendszer és a munka szempontjából legnagyobb az igazságtalanság Angliában. A föld területének egynegyed részét úgy tartja birtokában, hogy bár a 47 millió emberével nem tudja felhasználni, csak a hegyéből kanalaz. A népi politikának érdeke tehát külpolitikában ugyanaz, ami a belpolitikában: egy-

A MEGAJÁNLÁSI VITÁBAN
több felszólaló nyomatékkal mutatott rá annak szükségére, hogy a magyar gazdasági életet át kell állítani. Ez az átállítás természetesen nemcsak a zsidók kiküszöbölésében áll, mert ezt mindenképpen végre kell hajtani, hanem egész felépíttségében új alapokra kell helyezni. Az eddigi gazdasági rendszerben az öncélú gazdálkodás jutott érvényre. A tőke egyeduralma még érezteti hatását, nehezen lehet attól szabadulni. A jelenlegi körülmények azonban nélkülözhetetlenné teszik az átállítást. A gazdasági életben ható tényezők között a munkát, a természetet kell érvényre juttatni. Ezek az alapok, amire egy ország a jövőjét felépítheti. Az új szellem dinamizmusát sem hagyhatjuk figyelmen kívül, mert ebben van az a motorikus erő, ami a jelen akadályain átlendít, hogy egy magasabb, értékesebb sikkban élhessünk.

A magyar történelemben szinte végzettszerűen ismétlődik, hogy súlyos időkben változik az országvezetés szelleme, irányvonala. Két akadály tornyosul egyszerre. Szakítás a múlttal és beleilleszkedés a jövőbe. A tapasztalat azt mutatja, mindig győzedelmeskedett a magyarságban rejlő ősi erő. Ennek kell új teret és lehetőséget biztosítani.

S EHOVA SEM MENEKÜLHET AZ EMBER NAGYOBB BIZTONSÁGGAL A BAJ ELŐL — MINDEN BAJ ELŐL — MINT AZ ÖNÖN-LELKÉBE. ITT VAGYOK IGAZÁN BIZTONSÁGBAN, ITT VAN AZ ÉN NAGY-NAGY ERŐM. AZ ÉN SZIVEM, AZ ÉN VÁRAM!

formán ossza el a javakat a nemzeti munkaállam keretén belül.

Egész Európában lezárult a liberalizmus és a szociáldemokráci korzakaja. A válságból egy erős, egy hívő, egy munkában bízó nacionalizmus új ígéje és hite menthet ki. A cél: óriási egységeket teremteni, amelyeken belül az egyes nemzetek igazságos munkamegosztással, tervszerűen élnek. Nem arannyal fizetünk, hanem munkával és ez kell, hogy minden dolgozó ember hite legyen, hogy ne az arany uralja az életét. Ne a pénz és az arany, a hitel és a tőke szabja meg az élete keretét, hanem saját teremtő munkája. Az a cél, hogy tervszerű árucserével a technikának minden áldását végre hasznosítani tudjuk mindenki számára. Mert nem az a hasznosítás, hogy Magyarországon külföldi hitvány áruval tönkre lehessen tenni az itteni kisipart, hanem, hogy egy zárt tervgazdálkodásban minden magyar embernek emberi megélhetést teremtsünk, hogy minél több erős családot tudjon eltartani.

A nemzeti munkagépezet előbbrevitelében kiváló, szakképzett emberek van szükség és akkor a munkaállam tervgazdálkodásából olyan csodálatos bőség származik, hogy egy pár esztendő alatt elfelejtjük minden nyomorúságunkat. A nemzeti munkaállamban a szellemi és fizikai munka kerülne az élre és döntő tényező lenne a munkatudás, pontosság, fegyelmettség és szakértelem.

Nem kell a világot visszafelé hajtani, nem a régi céhrendszerekről van szó, hanem egy olyan szervezetről, amely minden egyes munkára a legalkalmasabb, a legképzettebb szakembert állítja, aki a maga dolgát nemcsak passzívból végzi, hanem tökéletes tudással is.

Befejezésül csak annyit, hogy egyetlen egy társadalmi rétegnél sincs külön biztosítási lehetősége. Vagy megújíthat az egész nemzet, s akkor az összes társadalmi rétegeknek megadja a jogát az emberi munkára és az emberi életre. Nincs külön életbiztosítás, nincs eredmény közös munka és áldozatok nélkül.

A magyar kisipar vezető rétegét arra kérem, vállassza azt az utat, amely a saját fájába vetett bizalommal keresi a közös magyar igazság útját. Ez a nehéz, de ez a helyes út, mert csak ez az út a győzelem útja!

A nép képzetének épp olyan nemes alkotása a szépen kihimzett, virágokkal teleszórt kötény, a szép figurás fejdísz, mint a népdal. Örül a szívem, hogy állandóan nő azoknak a száma, akik ezt a szépséget a maga értéke szerint értékelik és népi kézimunkákkal díszítik otthonukat. A parasztság kézimunkáiból sok mindent ki lehet olvasni annak, aki ért az olvasásukhoz, szinte azt mondhatnám, hogy lírai vallomás, költemény minden parasztkézimunka. Színes, gyermeleg, fantáziaszülte mese, képekben elbeszélte legenda. Ősi időkben is híméztek, festettek, fűrtak, faragtak azért, hogy a saját ruhájukat, saját otthonukat, edényüket, használati tárgyaikat ékesíthessék. Szőttek, fontak, de csak annyit, amennyire maguknak szükségük volt. Tényleg házilag készült el minden. Ma? Kézimunkáznak azért, hogy ruhát, cipőt vehessenek maguknak azon a pénzen, amit a kézimunkájukkal keresnek. Ma gazdasági érték a kézimunkázás. Régen nemes parádé volt. Sajnos, ma alig viselik már azokat a szép, ma szinte megfizethetetlen ruhákat. Ma anyag-pazarlásnak látszik a régi népviselet, melyek elkészítésén heteket, hónapokat dolgoztak, fáradtak. Ma csak ünnepelnek benne. A forgalomba kerülő mai népművészeti „kereskedelmi” cikk pedig már nem oly bensőséges, nem olyan igazi, mint a régi volt. Meglátszik rajta, hogy nem a maguk számára dolgozták.

Igy pusztul lassan a nép nemes művészete, diszító kedve. Testvér! Nekünk, ifjú iparosoknak, a népművészet megmentése, megbecsülése, népszerűsítése, a nemes magyar ízlés megteremtése egyik élet-hivatásunk. Egész nemzetünk hálás lesz érte, de a magunk ízlését, tudását, nemes magyarságát is gyarapítjuk vele. Kutasd fel Testvér és szeresd népünk művészetét, találd meg benne a feléd szálló magyar lelket, a magyar mese, a magyar legenda, a mi egészen különös nemzeti sajátosságunk varázsát. Epp úgy szeresd a régi, nemes céhvilág még található emlékeit. Ha találtál valamit, írd le és küldd be nekünk. A népművészet most állandó rovatunk lesz és ebben a Te nemes, kutató, művészetet szerető munkádra támaszkodunk.

*Babérkoszorú csak vérsző
homlokodon tecem!...*

(III.) Akit veszedelmesnek látunk a régi cimborák közül, azt lassan, óvatosan, tapintatosan ki kell selejtezni. Valamint nem tanácsos a sógornókkal és az atyafisággal való állandó együttlét, úgy barátainknek sem kell folyton nálunk ülni, sem nekünk önálna. Férjünkkel kell legjobban érezni magunkat és a vele való együttlétet ne zavarja folyton más női vagy férfi személy. Alkalmadtán, társaságban, szépen, ildomosan elbeszélgetünk úgy férfi, mint nőismerőseinkkel, de otthonunk az a miénk legyen. A legszeretőbb, leghűségesebb házások között is történhetik egy és más zavar. A Mi-atyánkban ugyan kérjük az Urat, hogy „ne vigy minket a kísértésbe”, de mi se vigyük magunkat oda. Minden apró esete-patével, összeveszéssel nem kell szüleinkhez, különösen kedves, jó mamánkhoz hazafutni. Mert minek szomorítani, hogyha nincs rá komoly ok, jó anyánk szívét? Hiszen lehet, hogy a mi lelkünkben már régen elmúlt a harag, mikor kedves szülőnk még mindig emésztí magát. A házastársak sok

mindent megbocsátanak egymásnak a szeretet miatt, mely szívükben ég, de nehezen bocsát meg a szülő annak, aki gyermekét bántotta. Azért, míg bírjuk, hordozzuk keservünket, bánatunkat magunkban, egyedül. Az erkölcsi tanácsok mellett különösen érdekesekek a pénzügyi dolgokra vonatkozó intelmek. Hacsak mód van rá, a pénzt mindig az asszony kezelje, — mondja Johanna asszony. A férfi — egyes kivételekről nem beszélve — könnyebben adja ki a pénzt, mint az asszony. Azonfelül pedig annál van igazában a hatalom és erő, aki a kasszakulcsot őrzi. Persze ezt mindkettőjük javára és boldogulására őrizzze. A saját költekező vágyaival szemben mindig erősebb legyen, mint a férjével szemben. Mert csak úgy nyugszik bele a házastársra a lemondásba és a szűkös, kényszerű igénytelenségbe. De ez az igénytelenség se menjen túlzásba. Nincs az az erény, amelynek túlzása kártékony ne lenne. A férj tisztessé szórakozásaitól és kedvteléseitől nem szabad sajnálni a pénzt. Még ha nehezen futna is rá — könnyen kell odaadni. Annál jobb kedvvel és frissebb erővel lát majd neki a munkához, mellyel új pénzt szerez a házhoz. Az asszony magától se

RÁCZ PÁL nagybányai prépost-plébános az ottani Legényegylet nagyerdemű elnöke, aki igazi jó magyar ember volt, s becsület dolgában mindig elől járt, sohasem ítélte el senkit Hübelé Balázs módjára. A szeretet apostolaként nézte a világot. Így vezette együletét is. Kedves meséje volt az emberek megítélésében az életkor. Elmondom nektek:

Amikor Isten megteremtette a világot s már minden készen volt, trónusára ült, hogy megállapítsa a teremtett lények korát. Elsőnek az ember járult eléje s ezt mondotta neki:

— Ádám lesz a neved, feleséged, Éva. A teremtés koronája vagytok, minden csak nektek s éretteket van a világon. Magas homlokkal jártok, mindent hasznokra fordítottok, hogy örömtők legyen az életben. Az életkorotok harminc év. — Ádám elégedetlenül, rossz kedvvel állott félre, keveselte a harminc évet. Most a számár állott elé s hallatszott az Ur szava. — A neved számár. Húzd az ígát. Az ember üt, vág, dolgoztat; eledeled a bogáncs, a kóró. Elni fogsz negyven évig. — A számár na-

gyon elszomorodott, hogy ilyen soká kell fáradnia, dolgoznia, folyton, örömtelenül. Mondta is: — Uram, Teremtőm, könyörülj rajtam, vedd el a felét, elég nekem húsz év is. — Az oldalt álló ember odaugrott. — Kegyes jó Atyám, neki úgy sem kell. Add nekem azt a húsz évet!

— Jól van, legyen a tiéd! — Így lett az ember ötvenéves.

Előállott a kutya. Az Ur szó-
lott:

— Te különösen az emberért vagy alkotva. Folyton követed, együtt mégy vele mindig, hogy megvédd minden támadástól. Hozod, vagy fegyverre el hajtod a vadat. Nappal dolgozol, éjjel őröködöl. Ezért az urad csontokat dob neked, s ha valamire megharagszik, jót rüg rajtad. Élet-éveid száma negyven. —

A kutya elhült e beszédre és könyörögve mondta:

— Kegyes jó Atyám, szánj meg engem! Vedd el a felét. Nagyon elég nekem ebből az életből a fele is! —

— Neki úgy sem kell, add nekem, Uram ezt a húsz évet! — mondta a trón elé ugró Ádám. — Legyen hát a tiéd — hangzott az

sajnáljon olyasmit, ami a házatáját csinossá, kedvessé és az ő megjelenségét vonzóvá teszi. A férj nemesak erkölcsösnek, szorgalmasnak, háziasszony akarja látni a feleségét, hanem csinოსnak, ügyesnek, szemrevalónak is. A férj figyelmességeit, ajándékaikat mindig hálás szívvel fogadjuk. Ha egy kicsit költségek volna ilyenmiben, máshol kell megkalkulni a pénzt. Némelyik férj, ha szereti a feleségét, boldog, ha ajándékok hozhat neki. Ezt a természetet parancsolja. Ha a felesége eltölti ilyenmítől, nem fog leszokni a költségesről, hanem máshoz viszi, amit feleségének szánt. A balsorsot türellemmel, a boldogságot alázatos, hálás szívvel kell viselni.

Ime, száznóvevény évvel ezelőtt is egészen jól látta Johanna asszony nemesak a jó házasság problémáit, hanem valahogy az asszony és a férj természetrajzát is. Asszonyom! Uram! úgy érzem kevés hozzátenni való akadna ma is, ha csak az nem, hogy a végrehajtáshoz ma még több szeretetet, több megértést és több megbecsülést kell, mint akkor. Különb, igazabb emberségünk ma a boldogságunk, boldogulásunk, de korunk titka is.

Használják egészséggel!

Ur szava. Így lett az ember hetven éves.

Sorban következett a majom.

— Az egész mindenségben legközelebb állsz a teremtés koránájához. Mindig arra fogsz törekedni, hogy embernek nézzenek, de ember sohasem lehetsz. Utánozni fogod, de soha utól nem éred és csak nevetséges figura maradsz a gondolkodó ember előtt. Eletkorod negyven év.

A szegény majom kétségbeesve könyörgött: — Irgalmas Teremtőm, könyörülj rajtam, vedd el a felét! Negyven évig bolondítani magamat, s igyekezéssel világesűfja lenni, — hiszen ez borzasztó. Az ember megint előugrott:

Ugy sem kell neki, kedves jó Atyám, add nekem azt a húsz évet is. —

— Jól van, legyen az is a tied — hangzott ismét az Ur szava.

Így lett az ember kilenven éves.

Körülbelül ezt az időt tekinthetjük a legnagyobb kornak. S mit látunk az életben? Az ember növekszik, fejlődik, nagykorú lesz. Harminc éves koráig valódi ember, örömet találja az életben

Az lesz virradat.

Csoda-reggel

Vulkánhegyek nőnek

a lápon,

Jön a sugár egész

sereggel,

Végigcikkházik a világon.

Lángoszlop lesz, mi most

ködös cém,

Lángfolyó lesz a szenny,

salak

S a veszteglő bús

akaratból

Lesz diadalmas akarat

(Ady: Vizió a lápon.)

Az élet hősiessége nem abban áll, hogy kevés legyen a bajunk, hanem hogy helyén legyen a szívünk...!!

jó az embertársaihoz, örvend a szép természetnek, a mások boldogságának. Kevesebb az igénye, szemébből boldogság sugárzik mindenkire.

Harminc év múltán kezdődik a számar kor. Fárad, húzza az ígát, megvon magától mindent, nélkülöz, dolgozik, csak dolgozik és gyűjt.

Az ötvenedik évvel belép a kutyakorba. Amit gyűjtött, őrzi és csak őrzi. Félve néz jobbra-balra, hogy valaki el ne lopja, amit nehezen összekapart. Sajnál mindent mástól, még magától is.

Túl van a hetvenen, következik a majomkor. Az öreg urak és nénik igen kedvesek, főként a fiatalok társaságát keresik, akik maguk közt vén számárnak titulázzák őket. Hamis fogak, hamis haj, szeretik magukat cicomázni. Mindent elkövetnek, hogy megint emberek legyenek, de csak majmolják a valódi embert. Gondolkozunk csak rajta, hogy nem az élet megfigyeléséből valók-e ezek a megállapítások. A néhai jó prépost szeretettel mondogatta e mesét, s okult is rajta; bár nagy kort ért el, finom lelki jószágával, szívemességgel végig harminc éves maradt.

Tükör

Láttál már leányt vagy asszonyt a tükörbe nézni? Megfigyelted a mosolyját? Szép vagy, édes vagy, tetszel nekem . . . sűgja a tükör, a mindig hódolni kész gavallér és a Nő megnyugodott önrételt mosolyog vissza tükörképére. Közszönm. Közszönm, hogy szépnek mutatod ápolt, nőies ragyogóamat, hogy megnyugtatsz, mikor búcsúpillantást vetek vetek feléd „teljes fegyverzetben“.

„Magunkkal visünk útjainkra is. Jóbarát, ki mindig kéznél vagy: a táska kis kéztükre . . . Ó hányszor kerülsz elő naponta csendes rejtékedből? Sokszor megállunk a kirakatok előtt is és a színes selymek helyett a kirakat tükörfalában önmagunkat nézzük, titokban, mintha az árucikkeket csodálnánk. Ugy-e a tükör mindig és mindenütt megfog bennünket, bárhol találkozzunk vele . . . Egy pillantásunk mindig van hozzá. A villamos üvegablakában is felfedezzük a tükör szegény rokonát. Ott is magunkat nézzük, kandi pillantással. Ha erdőben laknánk és nem nagyvárosban, biztosan tükörnek használnánk a tó sima vizét is. „Tüköröm, tüköröm mond meg nekem, ki a legszebb . . . ?“ És a tükör ma, a rúzs, a puder, a krémek, az álszempillák, a hullámosított hajak varázsos korában könnyen felelhet mindenkinek: „Ki volna szebb ténlad . . . ?“ És most egy „kellemetlen“ kérdést: a belső tükörünket hányszor kérdezzük meg naponta? Kis dá-mácskák és nagy dá-mák . . . hány-szor? Pedig az is tud ám beszélni. Beszél is. Ebben a rovatban ezentúl mindig beszél. Hallgassák meg . . . kérem, hallgassák meg. Érdekesebb és izgalmasabb, mint a legszívesebb regény, mert ez maga a sokrétű, a szép és csunya, a felemelő és sárbarántó, a nagy magasságok és a nagy mélységek között viháncoló tarkabarka élet. Igen, az élet beszél itt, az élet nyelvén . . . a tükör, melyben mindenki megláthatja a maga igazi arcát. Meg Hölgyeim, ha megakarkják . . . kérem, . . . nézzék meg!

„Az élet hosszú a szerencsétlennel, rövid a boldognak, játékszin az okosnak, álom a szerelmesnek, mámor a könnyelműnek, pusztaság a szegénynek, özönház a gazdagnak.“

(Kisfaludy Károly.)

Az ifjuság és a színház

A modern szellemi élet tényezői között minden haladottabb társadalom helyet biztosít a színháznak. A színháznak nevelő és szórakoztató céljának kell lenni, de sajnos, ahol a színház tisztán, mint üzlet szerepel, ott nem lehet nevelő hatásról szó. Böleesen jár tehát el minden vezető, aki arra irányítja az ifjuságot, hogy csak olyan színházat látogasson és csak olyan előadást nézzen meg, amelynek nevelő és szórakoztató hatása van. De a színház felsőbbrendű művészeti elvek és eszmények után is igazodik, és kapcsolata van az élő és fejlődő irodalommal.

A színházban a hang nemes emelkedettségé, a nyelv választékossága, a mozgás harmoniája, a beszédtechnika készséges érettsége, kiemeltettségé mind olyan kívánatos javak, amelyek megfigyelése gyümölcsöző hatással lehet a megfigyelő ifjú lélekre. De modern műsor is számos okukkal kínálja a figyelmes és fogékony ifjú hallgatót. A színház közelebb hozza a hallgatót az élet valóságaihoz, amelyek elől az iskola, az iskoláztatás gyakran elzárja. Megismerteti vele kellemes és művészi formában a nap problémáit; világosságot gyújt benne, amelynek fényénél meglátja az emberi szenvedélyek, indulatok, ösztönök legtökesebb rúgót. És ami szintén nem lekiesnyelendő, erre a célra kiválasztott, kiművelt és begyakorolt művészek példáján tanulja meg, hogyan kell a nagyvilágban állni és ülni, beszélni és hallgatni, köszönni és elbúcsuzni. Ezer olyan apróságnak tetsző formáságot ad, amelyekbe lépten-nyomon bele fog botlani, az, aki nem ismeri természetüket és jelentőségüket. Amilyen üdvösen nevelő hatása lehet és van az ilyen színháznak, éppen annyira óvni kell az ifjuságot attól a léhaságtól, sőt mételeytől, amely a színpad útján végzi el romboló munkáját. A szemérmetlen bohózatok, a mostanság divatosává vált külföldi bűnöződrámák, amelyek egyben durva szemérmelenségük révén is hirhedtekké lettek a detektívdramák, stb. éppenséggel megrontják az ifjú lelkeket.

Mindenkinek, aki részese az ifjuság nevelésének, akire az ifjuság lelki gondozásának csak egy töredéke van rábízva, kötelessége, hogy teljes erejével küzdjön mételeyezsük el-

len. Végül arra kérem iparos testvéreimet, hogy legyenek mindannyian őszinte és igazi értékelői, s megbeszélői az olyan színházi előadásnak, amely minket nevel, tanít és szórakoztat.

Hulmán Károly
II. gondnok Szeged — Rókus.

Ujságíró tanfolyamunk első fecskéje

A legényegyleti székház zeg-zúgos folyosói és termei hangosak az ifjuság zajától. És e nagy élet és nagy épület legkisebb szobájában, a dékáni iroda helyiségében, 10—12 csendes ifjú ember gyűlt össze az ujságíró-tanfolyam első előadására.

Az íróasztalnál fiatal pap s mellett, előtte fiúk ülnek, azaz szék biányában csak támaszkodnak, áll-dogálnak. Budai, pesti, székházbeli s pestkörnyéki fiúk mind. Iparosok, ifjú emberek, kik tanulni szeretnének. Komoly, feszült várakozás mindnek az arcán, hiszen új filmet pergetnek most előttük, a nehéz és szép ujságíró élet mozgalmal képét.

Fiatal pap az előadó, e tanfolyam kieszelője és megteremtője. Pereg ajkáról a szó, hol kedélyes, pajtási, hol komoly hangon s emeséli mi is az az ujságírói hivatás, mi az juságí-rás s hogyan, miként kell írni!

És az ifjú társaság sugárzó arccal fogadja a tudás fátának nekik hullótatott gyümölcsét!

A hivatásrendiség új apostolai lesznek ezek a fiúk. Költők, vagy írók és faklyái lesznek a sötét iparos berkeknél.

Hallgatják a fiatal tisztelendő atvát — a mesterüket.

Igy készülnék valahányan arra az útra, hogy együtt masírozzanak, melyet a Mester és tizenkét Apostola jelölt ki két évezrede a számukra.

Igy kezdődött az iparos ujságíró-tanfolyam!

Isten áldja a tisztas ipart!

Zolnai Lesták László.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rot-tenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:
vitéz Pintér József.

Felelős szerkesztő: Gara Imre.

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.

AZ ÚJ NEMESSÉG UJSÁGÍRÓ TANFOLYAMÁRA JELENTKEZŐKNEK.

Örömmel vettük a jelentkezéseket. Értésítünk benneteket, hogy a vidéki hallgatóknak az előadások anyagát sokszorosított példányokban elkészítjük és megküldjük.

Kedves ifi, Ilkemann Pál! Édes Testvér, de jó volt olvasni a leveled. De jó azután a sok kiesinyes, önző, rövidlító hang után Veled beszélgetni. Felvettelek a tanfolyamunkra és sokat várok Tőled. Szeress min- ket tovább. . . szeress, mert nagyon kell. . . ! Ölel: Gara Imre.

Kántor János „A lélek elemzése“ című beküldött cikkét sok javítással, átirással később közöljük. Iratko- zók be az ujságíró-tanfolyamunkra. Üdvözlét.

Meleg szeretettel köszöntjük *Bozó Gyula* elnök urat. Nagy-nagy re- menyéggel nézünk a munkája elé! Jaj, de kevesen vagyunk, de együtt kell dolgozunk. Levelében jelzettek elintézve.

Gyergőszentmiklósa üzenjük. Köszönjük szíves értesítéseket, amelyben részletesen ismertettétek küzdelmes legényegyleti életeteket. Szép és áldásos munkátok nagy ér- téket jelent nekünk, mert biztosíték a jövőre nézve. Csak így folytatás- tok tovább, munkátok méltó gyü- mölése nem maradhat el. Látjuk ér- deklődéséteken, hogy megéreztétek az idő hívó szavát. *Bellay Ferenc* tag halála alkalmából fogadtok szív- ből fakadó őszinte részvétünket.

Kövér Sándor Eger. Testvér, gyö- nyörű a cikked, csak nagyon hosszú. Ezért nem közölhettem eddig is. Ma is elővettem, elolvastam újra . . . de nem tudom beállítani sehogysem. Úgyes író vagy, foglalkozs más té- mával is. Főleg igazságos tárgyú, szociális szellemű cikkekre gondo- lok. Kisérel meg. Megmondom, sokat várok Tőled, komoly, ilyen irányú, szép munkát. Nevemre cí- mezd a leveled. Hamarabb meg- kapom. Szeretettel köszönt: Gara Imre.

Shlosser Jenő Pápa. Pályamun- kád közlésre soroztam. Üdv.

Stipits Alajos Dorog. Leveled kö- szönöm. Kérlek tolmácsold szerető üdvözléseinket dr. Csertő Sándor fő- tisztelendő urnak és az egyleti dé- kán Testvérnek. Írj újra. Szeretettel öllelek.

Meleg szeretettel köszönti az Új nemesség *Kovács János* II. elnök urat és a tisztafüredi Egylet minden nemes tagját. A továbbképző tan- folyamról kérünk híreket. Nagyon érdekelne bennünket.

Uhljár Gyula Budapest. Két ver- sed jó. Közlésre előjegyeztem. Az ujságíró-tanfolyamunk vár. Jelent- kezz!

Ruzsa György Székesfehérvár. Testvér, örök probléma. Köszönjük és foglalkozunk vele. Üdvözlét.